II.

Teleurgesteld maar niet ontmoedigd steeg De Gourville af en besloot naar den weg te vragen en zoo mogelijk een versch paard te leenen om het doel van zijn bestemming alsnog te bereiken. Op zijn kloppen kwamen er eenige bedienden met toortsen, die hem van zijn paard ontlastten, terwijl een hem voorging en hem naar een zaal bracht alwaar drie mannen, aan een tafel gezeten, hun tijd met kaartspelen zoek brachten. Bij De Gourville's plotselinge binnenkomst stonden de mannen verrast op. De binnentredende bemerkte met één oogopslag aan het rijke intérieur, de schilderijen, gobelins, huisraad en de groote sommen gouds die op de tafel lagen, dat hij in de woning was van een rijken landedelman.

„Je koos een slechten avond uit voor je tocht, monsieur!" zei de oude, dien De Gourville voor den eigenaar van het landgoed hield.

„Inderdaad, het weer lijkt me al evenmin als de weg, want ik ben verdwaald."

„Je bent daardoor te meer welkom in mijn huis," antwoordde de ander weer met een welwillendheid in zijn stem, die in tegenspraak was met de sinistere uitdrukking van zijn gelaat. „Ik ben baron de Longueville!"

De Gourville boog.

„Ik dank u, baron! Mijn naam is Jean de Gourville. Ik was op weg naar de herberg „De gouden Sporen" genaamd, die ik reeds bereikt zou hebben, als ik niet verdwaald was geraakt!"

„De herberg bevindt zich hier in den omtrek, maar niet aan dezen weg. Niet bekend hier, zou u een heelen omweg moeten maken en niet voor den ochtend uw bestemming bereiken, wat met dit hondenweer ondoenlijk is. Mijn huis staat u daarom vannacht ten dienste!"

De Gourville boog weer.

„Uw gastvrijheid is mij zeer welkom, want mijn paard heeft een ijzer verloren en loopt kreupel, zoodat ik het niet langer berijden kan."

„We zullen dit morgen vroeg verhelpen. Rust intusschen wat uit, terwijl ik eenige verversch ingen laat komen."

Een vlammend vuur, een koude kip en een flesch van baron's oude bourgogne schonk De Gourville nieuwe geestkracht. Terwijl hij at en nadacht over wat hem te doen stond, werd in de aangrenzende kamer het spel voortgezet en vond onze reiziger gelegenheid meer in 't bijzonder waar te nemen in welk gezelschap hij geraakt was. Een der drie mannen was klaarblijkelijk de zoon van den baron, een schrale jongeman van ongeveer acht en twintig jaar met een bleek, onheilspellend gelaat als zijn vader.

„Net een paar om eens mee te vechten," peinsde De Gourville.

De derde persoon was een groote, plompe landedelman uit den omtrek, comte Rupert Lacraisse, die niet de beschaafde manieren, maar ook niet het ongunstige gelaat had van zijn speelgenooten.

Het spel werd, onder den invloed van den wijn, voortgezet met een hartstocht die zelfs De Gourville verbaasde. Het geschuif van de kaarten, het rinkelen van het geld en het gescherts van de spelers bereikten als welbekende klanken het oor van De Gourville, bij wien de passie voor het dobbelspel met vernieuwde kracht naar voren trad.

Hij had geld, het goud van markies De Saulles brandde hem in den zak en zijn vingers tintelden om het er uit te halen, in spijt van zijns meesters strenge vermaningen.

Hij streed met de grootste inspanning tegen zijn oude ondeugd: de verleiding was echter te groot voor De Gourville, die nog nooit in zijn leven een passie onderdrukt had. Toen hij zijn maal geëindigd had, voegde hij zich bij de anderen door wie hij luidruchtig werd uitgenoodigd. Het volgende oogenblik schitterde zijn goud op de tafel en één voor één vielen de kaarten voor hem neer: zijn laatste aarzeling was overwonnen; belofte en zending waren vergeten. Gedurende eenigen tijd was De Gourville met zijn koel hoofd in het voordeel tegen zijn verhitte tegenstanders en zijn bescheiden som geld werd gestadig grooter. De flesch ging lustig rond en ook De Gourville raakte verhit zoowel door den wijn als door zijn geluk. Na een uur keerde dit echter en zijn winst was spoediger verdwenen dan ze gekomen was. Dit deed hem zijn koelbloedigheid verliezen; hij wendde wanhopige pogingen aan het verlorene te herwinnen, wat slechts ten gevolge had dat zijn goud des te sneller van hem naar graaf Rupert en den baron verhuisde.

Opnieuw streek de baron een stapeltje goud naar zich toe en De Gourville, van woede en teleurstelling op de lippen bijtende, wierp juist de kaarten neer, als hij even opziende, aan het eind der zaal, onbeweeglijk en van de anderen onopgemerkt, een jonge dame zag staan. Haar zeldzame schoonheid, die niets heeft van de Longuevilles, treft hem zoo, dat hij haar een oogenblik als verbluft blijft aanstaren. De zoon van den baron, zijn blik volgende, merkt nu ook de binnengetredene op.

„Vader," fluisterde hij voorovergebogen naar den baron, „daar is nicht Louise."

„Louise!" riep de oude heer scherp uit, „'t is hier geen plaats voor jou! Waarom kom je ons hier lastig vallen? Wil je ons geluk doen keeren?"

„Ik meende niets kwaads, oom! Ik wist niet dat u bezoek had. Ik werd zoo angstig alleen op mijn kamer."

„Praatjes! Ga heen, meisje! Kom, monsieur De Gourville, wat zet u?"

De Gourville was genaderd tot zijn laatste vijf-franc-stuk. Met den moed der wanhoop nam hij de kaarten op. Van den storm die in hem woedde, was op zijn onverstoorbaar gelaat niets te zien. Met fiere onverschilligheid wierp hij zijn goudstuk op de tafel.

„Poeh! Niet meer?" vroeg spottend de jonge baron. „Dat is kinderspel!"

„Ha, ha, ja, kinderspel!" stemde de oude heer lachend in. „Kom, monsieur De Gourville, ik zal je een voorbeeld geven." En hij deed een flinken greep in zijn goudhoop.

De Gourville beefde van ingehouden hartstocht. Hij had prachtige kaarten in de hand, het geluk scheen hem weer toe te lachen — edoch, zijn geld was op. Daar schoot hem plotseling een denkbeeld door het verhitte brein, gewaagd, lichtzinnig; — hij aarzelde, terwijl het hart hem in de keel klopte.

„Kom, vooruit met je louis d'or!" galmde de slome Lacraisse.

De laatste aarzeling was overwonnen. Met een ruk haalde De Gourville het étui met het diamanten collier te voorschijn en wierp het open op tafel. De steenen schitterden als vuur.

„Kinderspel, zeg je!" pochte hij. „Ik zet dit collier tegen jullie schamel goud! Ik tart jelui!"

De baron en zijn zoon deinsden terug als hadden ze een slag ontvangen. Met wijdgeopende oogen, sprakeloos, en een uitdrukking van haat op beider gezichten, staarden ze eerst het kleinood en dan elkander aan.

„Mijn collier!" klonk het opeens van de lippen der jonge dame, die op de tafel toeliep, doch midden in het vertrek staan bleef.

„Bandiet!" gierde de baron, van woede buiten zichzelf. „Onbeschaamde schurk! Het bewijs van je struikrooverij ons in het gelaat te durven slingeren! Maar nu hebben we je, en je zult met je leven voor deze onbeschaamdheid betalen!" en zijn stoel omverwerpende, sprong hij op en trok zijn degen.

Als een bliksemstraal drong de waarheid in De Gourville's hersenen door: dàt was dus de dame, die door den markies bemind werd en blijkbaar door haar oom-voogd in afzondering gehouden werd, als bruid voor zijn zoon. En hij, ezel, slingerde zijn vijanden het collier in het gezicht en verraadde hun daardoor het geheim van de liefde dezer maagd!

„Zooals je wilt!" bulderde hij, te gelijkertijd opspringende en zijn rapier trekkende.

„Trek! Charles!" riep de baron. „Trek, voor de eer van ons huis. Trek, Lacraisse! als je je bij ons voegen wilt!"

„Duivels!" vloekte De Gourville. „We spelen nog, maar de inzetten zijn verhoogd: jullie levens tegen het mijne . . . ."

Hij pareerde een uitval van den baron, te gelijkertijd een stoel opnemende om een aanval van graaf Rupert af te weren. De jonge De Longueville sloop rond om hem van achteren aan te vallen.

Drie rapieren vlamden dreigend De Gourville tegen, wiens hart opsprong van strijdlust. Hij was opeens weer de duellist, de roekelooze vechtjas uit de Rue St. Croix, voor wien het gevaar slechts bekoring had om het gevaar dat er aan verbonden was.

„Lafaard!" schreeuwde De Gourville, terwijl hij zich snel omkeerde en den stoel met zoo'n kracht naar den jongen baron wierp, dat deze op den grond viel. Op hetzelfde oogenblik verwondde de degen van den ouden heer hem in den linkerschouder.

„Het eerste bloed is u, baron! Pas op nu!" zei hij en viel met kracht op hem aan.

Lacraisse kwam zijn gastheer te hulp, doch De Gourville had hem in 't oog. Bliksemsnel het rapier van den baron neerslaande, een schijnbeweging, stak hij Lacraisse zijn degen in de borst. Zwaar viel deze neer. Onderwijl was de jonge Charles van zijn val opgerezen en de drie degens kletterden

MEJ. M. A. ADRIANI.

J. M. v. d. POEL.

DR. P. OUDSCHANS.

Te Den Haag is in den ouderdom van 76 jaar overleden Mej. M. A. ADRIANI, oud-directrice van de inrichting voor ooglijders aan de Laan van Meerdervoort te 's Hage, ridder in de orde van Oranje-Nassau. — De heer J. M. v. d. POEL, inspecteur der Posterijen en Telegrafie te Groningen, herdacht 1 December zijn 40-jarig ambtsjubileum. — 21 December a.s. hoopt de heer Dr. P. OUDSCHANS te Ginneken, een der oudste praktiseerende geneesheeren van ons land, zijn 60-jarig jubileum als arts te vieren.

TENTOONSTELLING VAN OORLOGSPRENTEN IN HET STEDELIJK MUSEUM.

Zaterdagmiddag werd in het Stedelijk Museum te Amsterdam geopend de internationale tentoonstelling van oorlogsprentkunst, welke georganiseerd werd door de Vereeniging „Kunst aan het Volk". De tentoonstelling, waarvan reeds nu kan worden verklaard, dat zij een succes is, geeft een aangrijpend beeld van de ellende, die door den oorlog over de wereld gekomen is en biedt bovendien een uitstekende gelegenheid de verschillende kunstenaars-temperamenten en -sentimenten te vergelijken. *(V.F.B.)*

TENTOONSTELLING VAN OORLOGSPRENTEN IN 'T STEDELIJK MUSEUM.

Een groep van autoriteiten en genoodigden, die bij de opening van de internationale tentoonstelling van oorlogsprentkunst in het Stedelijk Museum te Amsterdam tegenwoordig waren. *(V.F.B.)*